

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 38/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa **JUDr. Rudolfa Dulinu, súdneho exekútora**, Ľudovíta Štúra 12, Michalovce, IČO 31 311 482, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Kraččíkom, Štefánikova 4, Michalovce, proti postupu Mestského súdu Košice v konaniach vedených pod sp. zn. K2-49Er/351/2006 a sp. zn. K2-39Er/1804/2010 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou (vedenou pôvodne pod sp. zn. Rvp 2953/2025) doručenou ústavnému súdu 5. novembra 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie uznesenia mestského súdu sp. zn. K2-49Er/351/2006 z 15. júla 2025 a vrátenie veci na ďalšie konanie mestskému súdu, ako aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 1 000 eur a náhradu trov konania.

2. Ústavnou sťažnosťou (vedenou pôvodne pod sp. zn. Rvp 2954/2025) doručenou ústavnému súdu 5. novembra 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia totožných práv zaručených ústavou a dodatkovým protokolom postupom mestského súdu v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie uznesenia mestského súdu sp. zn. K2-39Er/1804/2010 z 12. augusta 2025 a vrátenie veci na ďalšie konanie mestskému súdu, ako aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 1 000 eur a náhradu trov konania.

3. Uznesením ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 83/2025 z 19. novembra 2025 boli ústavné sťažnosti vedené pôvodne pod sp. zn. Rvp 2953/2025 a sp. zn. Rvp 2954/2025 spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2953/2025.

4. Z ústavných sťažností a príloh k nim priložených vyplýva, že mestský súd uznesením sp. zn. K2-49Er/351/2006 z 15. júla 2025 zastavil exekúciu na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť oprávnenému zaostalé výživné v sume 3 009,46 eur a bežné výživné od 25. februára 2006 v sume 33,19 eur (výrok I), sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi uložil povinnosť vrátiť preddavok na odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 122,58 eur na účet mestského súdu (výrok II) a rozhodol, že mestský súd nemá právo na náhradu trov exekúcie (výrok III).

5. Uznesením sp. zn. K2-39Er/1804/2010 z 12. augusta 2025 mestský súd zastavil exekúciu na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť oprávneným zaostalé výživné od 3. marca 2010 do 30. apríla 2010 v sume 101,44 eur a od 1. mája 2010 bežné výživné na každé dieťa zvlášť po 25,36 eur mesačne do budúca (výrok I), sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi uložil povinnosť vrátiť preddavok na odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 15,02 eur na účet mestského súdu (výrok II) a zároveň rozhodol, že mestský súd nemá právo na náhradu trov exekúcie (výrok III).

6. V oboch citovaných rozhodnutiach mestský súd oboznámením sa so spismi zistil, že v exekučných veciach bola pôvodnému súdnemu exekútorovi (JUDr. Michal Mazúr) z rozpočtových prostriedkov pôvodného Okresného súdu Košice II vyplatená suma preddavku na odmenu a náhradu hotových výdavkov (§ 197 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku platného a účinného do 31. marca 2017). Sťažovateľ sa 16. decembra 2023 stal náhradníkom pôvodného súdneho exekútora JUDr. Michala Mazúra, ktorého výkon funkcie zanikol odvolaním k 15. decembru 2023. Keďže suma vyplateného preddavku preyšovala sumu trov priznaných súdnemu exekútorovi, tento bol zaviazaný v označených exekučných veciach na vrátenie časti preddavku v sume 122,58 eur (uznesenie z 15. júla 2025) a v sume 15,02 eur (uznesenie z 12. augusta 2025).

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ argumentuje, že od odvolaného súdneho exekútora prevzal jeho agendu a pokladňu bez finančných prostriedkov, ako aj osobitný účet s mínusovým zostatkom. Sťažovateľ z uvedeného dôvodu plnením povinnosti vrátiť mestskému súdu nespotrebovanú časť preddavku plnil škodu spôsobenú odvolaným súdnym exekútorom. Odvolaný súdny exekútor porušil svoju zákonnú povinnosť uchovať preddavky na osobitnom účte, čo sa premietlo do povinnosti sťažovateľa uhradiť požadovanú sumu, čím zároveň došlo k zmenšeniu jeho majetku.

8. Podľa názoru sťažovateľa boli porušené jeho procesné práva, keďže mestský súd sa nevysporiadal s právnymi otázkami a nedostatočne právne podložil svoje rozhodnutie.

9. Sumou primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré požaduje sťažovateľ priznať, by podľa jeho názoru došlo ku kompenzácii toho, že škodu spôsobenú iným subjektom musel uhradiť zo svojich finančných prostriedkov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka nedostatočného vysporiadania sa mestského súdu s právnymi otázkami, a tým aj námietka nedostatočného právneho odôvodnenia rozhodnutí mestského súdu v časti ukladajúcej povinnosť súdnemu exekútorovi vrátiť preddavok na odmenu a náhradu hotových výdavkov, ktoré zasahuje do práv sťažovateľa ako súdneho exekútora, keďže tým fakticky došlo k náhrade škody spôsobenej iným subjektom (odvolaným súdnym exekútorom).

11. Ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd v kontexte posúdenia aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa ako súdneho exekútora na podanie ústavnej sťažnosti konštatuje poukazom na § 35 ods. 1 Exekučného poriadku, v ktorom zákon zakotvuje definíciu účastníctva v exekučnom konaní, že sťažovateľ ako súdny exekútor je účastníkom konania výlučne vo fáze rozhodovania o trovách exekúcie. V konkrétnych okolnostiach veci, berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľa (bod 10 tohto uznesenia), má tento aktívnu vecnú legitímáciu na podanie ústavných sťažností smerujúcich vo svojej podstate proti rozhodovaniu mestského súdu o trovách exekúcie (m. m. I. ÚS 16/2019).

13. Ústavný súd v kontexte predmetu ústavného prieskumu, ktorým je rozhodovanie o náhrade trov exekúcie, v prvom rade uvádza, že problematiku náhrady trov konania preskúmava zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (m. m. IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09, IV. ÚS 481/2013), a to ak zistí, že rozhodnutím všeobecného súdu (resp. iného orgánu verejnej moci, pozn.) došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (IV. ÚS 198/2022).

14. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu tiež vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémneho rozporu s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prílišného formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia (I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013, III. ÚS 457/2014, III. ÚS 609/2014), čo nie sú zjavne prípady sťažovateľa.

15. Aj keď sťažovateľ osobitne nenamieta porušenie práv na súdnu ochranu či spravodlivé súdne konanie (namieta porušenie hmotných práv), argumentuje, že mestský súd porušil procesné práva, keďže sa nevysporiadal s právnymi otázkami, pričom jeho odôvodnenie nie je dostačujúce (bod 7 tohto uznesenia). Vzhľadom na uvedené ústavný súd podrobil odôvodnenie predmetných uznesení mestského súdu ústavnému prieskumu, pričom dospel k záveru, berúc do úvahy hlavné postuláty, na ktorých sú tieto rozhodnutia založené, že v nich neidentifikoval prvok svojvôle či nedostatočného odôvodnenia v otázke vrátenia preddavku.

16. V rámci svojej ustálenej rozhodovacej praxe ústavný súd už stabilne uplatňuje právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 591/2013).

17. Interpretácia a aplikácia príslušných zákonných ustanovení Exekučného poriadku mestským súdom nepredstavujú rozpor so znením, resp. zmyslom vykladaného normatívneho textu.

18. Uznesenia mestského súdu z 15. júla 2025 a 12. augusta 2025, ako aj postup predchádzajúci ich vydaniu sú ústavne udržateľné, pričom mestský súd v citovaných uzneseniach jasným a primeraným spôsobom interpretoval aplikované právne normy (§ 197 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku platného a účinného do 31. marca 2017 a príslušné ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov).

19. Mestský súd pri výpočte súm trov exekúcie vychádzal zo skutočností sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi známych z predmetných exekučných spisov, a to že v konaní vedenom pod sp. zn. K2-49Er/351/2006 bol uznesením pôvodného Okresného súdu Košice II z 19. decembra 2013 pôvodnému súdnemu exekútorovi vyplatený preddavok na odmenu (bod 21 uznesenia mestského súdu z 15. júla 2025) a v konaní vedenom pod sp. zn. K2-39Er/1804/2010 bola 15. novembra 2016 pôvodnému súdnemu exekútorovi vyplatená suma 50 eur ako preddavok na odmenu (bod 19 uznesenia mestského súdu z 12. augusta 2025).

20. Za takto definovaného skutkového stavu bolo preto pri zastavení exekúcií v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou na mieste preddavky vyplatené na odmenu a náhradu trov exekúcie pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcií vzájomne započítať. Postup mestského súdu v súlade s platným a účinným zákonom preto nemôže sám osebe viesť k záveru o porušení základných ľudských práv.

21. Aj keď sťažovateľ svoju námietku o nevysporiadaní sa s právnymi otázkami (bod 7 tohto uznesenia) bližšie nezrejmuje, s prihliadnutím na jeho ďalšiu argumentáciu možno usúdiť, že jeho námietka je previazaná s otázkami súvisiacimi s porušením zákonnej povinnosti pôvodného súdneho exekútora s následkom faktickej úhrady náhrady škody, za ktorú má zodpovedať pôvodný súdny exekútor. Ani táto námietka sťažovateľa nie je spôsobilá viesť k záveru o tom, že postup mestského súdu v označených exekučných veciach bol ústavne neudržateľný.

22. V ústavných sťažnostiach sťažovateľ tvrdí, že preddavky vyplatené pôvodnému súdnemu exekútorovi neboli v súvislosti s jeho náhradníctvom po pôvodnom súdnom exekútorovi 16. decembra 2023 súčasťou ani osobitného účtu a ani pokladne pôvodného súdneho exekútora (argumentácia v bode 7 tohto uznesenia *ab initio*), čím došlo zo strany pôvodného súdneho exekútora k porušeniu zákonnej povinnosti. Táto skutočnosť musela byť rovnako sťažovateľovi známa už v čase prevzatia náhradníctva, t. j. 16. decembra 2023.

23. Z uznesení mestského súdu z 15. júla 2025 a 12. augusta 2025 rovnako vyplýva, že vo veci trov exekúcie mestský súd rozhodoval na podklade podaní súdneho exekútora – sťažovateľa, ktorými si trovy exekúcie uplatnil a podrobne ich špecifikoval. Sťažovateľ netvrdí, tým menej preukazuje, že v označených podaniach mestskému súdu skutočnosť porušenia zákonnej povinnosti pôvodného súdneho exekútora uviedol. Nešlo pritom o skutočnosť, na ktorú by všeobecný súd pri rozhodovaní o trovách exekúcie musel prihliadať *ex offio*, resp. o ktorej by nevyhnutne musel byť oboznámený.

24. Z už uvádzaných skutočností teda vyplýva, že sťažovateľ ako súdny exekútor znalý skutočností rozhodných pre posúdenie sumy trov exekúcie mohol tieto uplatniť v podaniach adresovaných mestskému súdu, v ktorých si trovy exekúcie uplatnil. Sťažovateľ sa však v rámci napadnutých konaní, ktorých preskúmania ústavnosti sa v tomto konaní domáha, v rozpore so všeobecne uznávanou zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (právo patrí bdelym) a zanedbaním procesnej povinnosti sám pozbavil možnosti, aby sa v rozhodnutiach o trovách exekúcie mestský súd argumentáciou, ktorú predostiera v ústavnej sťažnosti zaoberal a na ňu aj náležitým spôsobom reagoval. Za tohto stavu je jeho argumentácia atakujúca nevysporiadanie sa s právnymi otázkami „vzniku škody, za ktorú zodpovedá pôvodný súdny exekútor“, nespôsobilá viesť k záveru o tom, že postupom mestského súdu v napadnutých konaniach došlo k zásahu do práv sťažovateľa vlastníť majetok či vykonávať zárobkovú činnosť. Inak povedané, pokiaľ sťažovateľ nepredstrel mestskému súdu skutočnosť neprevzatia preddavkov pri prevzatí exekučných vecí od pôvodného súdneho exekútora, pre absenciu znalosti tejto skutočnosti nemožno od mestského súdu spravodlivo požadovať ani náležité právne vysporiadanie sa s touto skutočnosťou.

25. Vo svojej podstate vznáša sťažovateľ námietku faktickej náhrady škody za iného po prvýkrát až v konaní pred ústavným súdom, pričom ju mohol vzniesť už v konaní pred mestským súdom, čo nemožno vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu pripustiť (napr. nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 382/2013). Okrem už uvedeného sa sťažovateľ v podstate snaží o záver, že v konkrétnych okolnostiach veci došlo k náhrade škody, za ktorú zodpovedá iný subjekt, s následkom zásahu do jeho majetkového práva a práva podnikat'. Do právomoci ústavného súdu však rozhodovanie o tom, či v konkrétnych okolnostiach veci došlo ku škode a kto za ňu zodpovedá (spotrebovanie preddavkov pôvodným súdnym exekútorom a vrátenie požadovanej sumy preddavkov sťažovateľom), zjavne nepatrí už len z dôvodu, že ústavný súd nie je v konaní o ústavnej sťažnosti skutkovým súdom. Jeho úloha sa pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti postupu či rozhodnutia všeobecného súdu s ústavou či medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 272/09).

26. S prihliadnutím na už uvedené preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže medzi postupom mestského súdu v napadnutých konaniach a sťažovateľom označenými právami zaručenými ústavou a dodatkovým protokolom nezistil takú príčinnú súvislosť, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie viedla k možnosti vysloviť porušenie označených práv.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu